

HỒI THỨ CHÍN MƯỜI TÁM
THEO HỖN BINH, VƯƠNG SONG BỊ CHÉM
LẤY TRẦN THƯƠNG, GIA CÁT ĐỀ BINH

Đang lâm trào, Tào Tuấn được tin báo :

- Đô Đốc Tào Chơn bại trận , binh Thục đã ra khỏi Kỳ Sơn .

Tào Tuấn thất kinh vội hỏi Tư Mã Ý :

- Không hay khanh có kế chi ?

Tư Mã Ý đáp :

- Tôi biết chúng sẽ ra ngả Trần Thương nên đã khiến Hích Chiêu đến đó. Lại có Vương Song cứu ứng thì chúng không dám vận lương theo đường ấy. Như vậy binh Thục lương chỉ đủ ăn một tháng. Vậy xin cứ giáng chỉ cho Tào Chơn cố thủ đừng đánh. Độ một tháng binh Thục hết lương ắt phải chạy. Lúc đó bắt Khổng Minh dễ lắm .

Tào Tuấn nói :

- Khanh biết vậy thì cứ đem quân đến đánh có hơn không ?

Tư Mã Ý thưa :

- Tôi còn đề phòng Đông Ngô .

Tào Tuấn sai người đến bảo Tào Chơn phải cố thủ, chớ không được đánh.

Ngày kia đang thương nghị , bỗng có chiếu truyền phải cố thủ, Tào Chơn không hiểu.

Quách Hoài thưa :

- Ấy là kế của Tư Mã Ý .

Tôn Lữ thưa :

- Nếu binh Thục thực đã hết lương thì tôi giả đi vận lương rồi chờ cỏ khô, binh Thục ắt sẽ đến cướp, chờ chúng lọt vào giữa tôi sẽ nổi lửa đốt tất sẽ thắng .

Tào Chơn khen hay bèn sai Tôn Lữ y kế .

Nói về Khổng Minh ở Kỳ Sơn thường sai quân đến khiêu chiêu, quân Ngụy cứ cố thủ không chịu ra.

Khổng Minh nói với Khương Duy :

- Nay binh Ngụy không ra đánh, đó vì đường Trần Thương chuyển vận không thông, các nẻo nhỏ khó đi, ta tính lương thảo đem theo chỉ đủ cho một tháng. Vậy phải tính sao ?

Khương Duy thưa :

- Tôi cũng đang lo việc ấy ; nhưng tính chưa ra ?

Đang bàn bạc thì có tin tại núi Kỳ Sơn, binh Ngụy đang giải lương thực rất nhiều.

Khổng Minh bèn lên xe đến quan sát rồi nói :

- Đó là mưu kế gạt ta, vì bọn Ngụy biết ta thiếu lương . Vậy ta phải tương kế tựu kế mới xong

Nói xong, khiến Mã Đại dẫn binh và dận :

- Hễ thấy chúng thì đừng cướp giết, cứ đến chỗ đầu gió nổi lửa. Nếu các xe cỏ ấy cháy rồi ắt binh Ngụy đến vây trại ta. Lại sai Mã Trung và Trương Ngung đến vây phủ .

Rồi kêu Trương Bào và Quan Hưng mà dặn :

- Đêm nay hễ thấy tại núi Kỳ Sơn dậy lửa thì phục binh quanh dinh Tào Chơn, chờ chúng ra rồi vào cướp trại .

Sau đó kêu Ngô Bang, Ngô Ý dặn :

- Đêm nay Ngụy sẽ cướp trại ta, hai người hãy dẫn binh ra ngoài, chờ địch vào trại rồi kéo binh đánh áp.

Cất đặt xong, Khổng Minh lên ngôi trên núi Kỳ Sơn. Còn binh Ngụy biết chắc binh Thục sẽ cướp lương bèn về báo cho Tào Chơn. Tào Chơn kêu Trương Hồ, Nhạc Lâm dặn :

- Đêm nay phía núi Kỳ Sơn có lửa cháy tức binh Thục cho quân đến cứu. Vậy phải làm thế này...thế này. . .

Hai tướng lãnh mạng ra đi, rồi lên chỗ cao mà canh chừng hiệu lửa.

Tôn Lễ phục tại núi Kỳ Sơn, bỗng thấy Mã Đại lẳng lẳng đến, thấy xe đi từng lớp, lại cấm cờ rất nhiều . Lúc ấy gió Nam thổi mạnh.

Mã Đại liền sai quân kéo tới, nổi lửa đốt hết xe cỏ, lửa cháy rực trời.

Tôn Lễ thấy binh Thục đến cướp lương liền hô phục binh xông ra.

Lúc ấy Mã Trung và Trương Ngung vây binh Ngụy vào giữa. Tôn Lễ thất kinh, lại thấy Mã Đại thì càng cả sợ , chống cự hồi lâu không được, binh Ngụy chết như rạ.

Tôn Lễ liều mạng chạy trốn.

Còn Trương Hồ thấy phía Tây dậy lửa thì mở toang cửa trại, rồi cùng Nhạc Lâm dẫn binh đến cướp trại Thục.

Khi đến nơi thấy trại trống không, lại vội thân binh về đến giữa đường thì gặp Ngô Bang và Ngô Ý xông ra vừa giết vừa chặn đường về .

Hỗ và Lâm dẫn tàn binh chạy về thì gặp Quan Hưng và Trương Bào nạt lớn :

- Trại của ngươi ta cướp rồi. Cút đi !

Trương Hỗ và Nhạc Lâm thất kinh kéo quân thẳng đến trại Tào Chơn, kể lại mọi việc.

Chơn dậm đất than :

- Ta đã mắc mưu chúng rồi. May ta chưa phát binh, nếu chậm tí nữa ắt là nguy đến đại binh rồi.

Còn Khổng Minh thắng trận, truyền giao mật kế cho Ngụy Diên, còn một phía truyền rút binh.

Dương Nghi hỏi :

- Ta đang đại thắng, tại sao Thừa Tướng lui binh ?

Khổng Minh đáp :

- Nay ta thắng. Nhưng Ngụy lại cô thủ nơi Trần Thương, thì thế nào ta cũng hụt lương. Nếu không thừa dịp mà rút ắt Ngụy binh sẽ được binh Trung Nguyên đến tiếp cứu, chùng đó thiếu lương có muộn về cũng không được .

Đêm ấy Khổng Minh cứ để chiêm trong trại, dẫn quân binh đi hết. Còn Tào Chơn đang buồn rầu vì bại trận, bỗng có tin báo Trương Hấp đến.

Tào Chơn bèn thỉnh vào.

Trương Hấp thưa :

- Tôi vâng lệnh Thánh chỉ đến cùng Đô Đốc .

Tào Chơn hỏi :

- Tư Mã Ý có dặn gì ngươi chăng ?

Trương Hấp thưa :

- Tư Mã Ý nói hễ binh ta thắng thì giặc không lui về, còn như binh ta thua, giặc sẽ kéo về hết .

Tào Chơn nói :

- Ta vừa đại bại !

Trương Hấp thưa :

- Vậy phải cho người đến thám thính xem địch quân động tĩnh thế nào ?

Tào Chơn cho quân đi quan sát quả nhiên binh Thục đã lui hết. Tào Chơn ăn năn không kịp.

Còn Ngụy Diên lệnh mật kế của Khổng Minh, đêm hôm đó về thẳng Hớn Trung.

Vương Song được tin, đốc binh đuổi theo.

Ngụy Diên cứ dẫn binh chạy dài, Vương Song cứ vỗ ngựa rượt theo.

Đi được một quãng ta, Vương Song quay lại thấy lửa cháy nơi phía trại mình, bèn vội vã lui binh.

Đi đến gần mé núi bồng Ngụy Diên xông ra hét lớn, Vương Song thất kinh trở tay không kịp, bị Ngụy Diên cho một đao bay đầu. Binh Ngụy vỡ chạy tứ tán. Ngụy Diên chậm rãi trở về.

Ngụy Diên về ra mắt Khổng Minh.

Khổng Minh bèn bày yến tiệc khao quân sĩ.

Còn Tào Chơn khi nghe tin binh Thục đã kéo đi hết rồi, lại chết mất Vương Song buồn bực chẳng cùng, sau đó giao Quách Hoài, Trương Hấp, Tôn Lễ ở lại giữ Ải Khẩu, còn mình trở về Lạc Dương dưỡng bệnh.

Trong khi đó, Tôn Quyền đang chăm lo sửa sang trào chính, lại được tin Thục Chúa đã sai Khổng Minh hai lần ra khỏi Kỳ Sơn đánh Ngụy, Tào Chơn thất bại hai phen, làm cho binh Ngụy kinh hồn.

Tôn Quyền bàn rằng :

- Nay nhân dịp Ngụy thua Thục hai phen, ta cũng nên thừa cơ này đem binh phạt Ngụy có được chăng ?

Trương Chiêu thưa :

- Mới đây tới nghe trên núi Đông Sơn có phụng hoàng lại đậu, tại Đại Giang có Huỳnh Long xuất hiện. Cứ điềm ấy đại vương cũng nên tức vị Hoàng đế đã rồi lo phạt Ngụy sau.

Tôn Quyền đang phân vân, nhưng các quan hết thấy đều tung hô. Tôn Quyền bèn tức vị hoàng đế, cải niên hiệu là Huỳnh Long nguyên niên, tôn hàm ân cho Tôn Kiên làm Võ Liệt hoàng đế, mẹ là Ngô Thị làm Võ Liệt hoàng hậu; anh là Tôn Sách làm Trường Sa hưng vương, con là Tôn Đãng làm Hoàng Thái Tử. Con lớn của Gia Cát Cẩn là Gia Cát Cách làm Tả Phù cho thái tử, con thứ Trương Chiêu làm Hữu Bật cho thái tử.

Trương Chiêu lại tâu :

- Xin sai sứ vào Tây Thục để kết giây liên hảo lâu dài, rồi mới tính việc được.

Tôn Quyền nghe theo.

Hậu chúa thấy sứ Ngô đến bèn nhóm quần thần bàn luận.

Trương Hườn tâu :

- Việc này nên thỉnh ý Thừa Tướng .

Hậu chúa bèn cho người đến Hớn Trung hỏi ý Khổng Minh.

Minh nói :

- Phải đem lễ vật đến Đông Ngô mà mừng, rồi xin Ngô sai Lục Tồn đi dẹp Ngụy. Hễ Tư Mã Ý mắc cự với Lục Tồn thì tôi đem binh ra Kỳ Sơn ắt là thành công. Hậu chúa nghe theo bèn trọng đãi Sứ Ngô, lại khiến Trần Chân đem lễ vật sang Ngô đáp tạ dâng quốc thư.

Tôn Quyền thấy vậy rất đẹp ý bèn trọng đãi Trần Chân.

Lại triệu Lục Tồn đến dạy rằng :

- Nay Thục chúa sai sứ đến trả lễ và khiến ta đem binh phạt Ngụy, vậy khanh nghĩ sao ?

Lục Tồn tâu :

- Ấy là kế Khổng Minh muốn ta cầm chân Ngụy nơi Giang Nam để tiện bề ứng binh đó. Nhưng nay đã bang giao chẳng lẽ không giúp nhau. Tuy nhiên ta cứ phao đồn rằng đi phạt Ngụy, rồi thao luyện binh sĩ chờ, hễ Khổng Minh đánh Ngụy cho đến lúc nguy cấp, ta mới thừa cơ đánh lấy Trung Nguyên .

Tôn Quyền y kế, hạ lệnh binh sĩ thao luyện chọn ngày phạt Ngụy.

Khi Trần Chân về thuật lại cho Khổng Minh.

Minh nói :

- Lục Tồn có ý ngồi đây để xem thành bại. Nhưng đó không phải việc ta lo. Hiện nay chỉ lo việc thám thính đường Trần Thương .

Cách ít ngày có tin báo, tại Trần Thương, Hích Chiêu bị đau nặng.

Khổng Minh cười, nói :

- Số là trời giúp ta.

Bèn khiến Khương Duy và Ngụy Diên vào truyền chinh đôn binh mã nội ba ngày phải kéo đến Trần Thương mà lấy ải .

Ngụy Diên, Khương Duy vâng lệnh ra đi.

Khổng Minh lại kêu Quan Hưng, Trương Bào đến dặn phải làm như vậy. . . như vậy. . .

Còn Quách Hoài nghe Hích Chiêu đau nặng bèn thỉnh Trương Hấp đến, nói :

- Tướng quân phải đến Trần Thương thế cho Hích Chiêu.

Trương Hấp lãnh mạng ra đi. Đêm ấy Hích Chiêu được tin binh Thục đến vây phủ đang dùng thang trèo vào thành, rất nguy cấp .

Hích Chiêu thất kinh té ngựa mà chết. Binh Thục bốn phía ào vào, nổi lửa dậy trời, còn binh Ngụy không có chủ tướng, mạnh ai nấy kiếm đường mà chạy, số đông đầu hàng lũ lượt.

Khương Duy và Ngụy Diên khi kéo quân đến bên thành thì thấy yên lặng.

Hai người đang lưỡng lự thì có liếng vọng ra :

- Sao hai người đến trễ vậy ?

Hai tướng chưa biết thế nào thì Khổng Minh dạy mở cửa thành cho vào, rồi nói :

- Đạo quân của hai người là đạo quân ta dẫn mặt để cho địch thấy mà thôi còn ta đã sai Trương Bào và Quan Hưng kéo đến bất ngờ lấy thành rồi.

Khổng Minh lại nói :

- Hai người hãy đem binh đến lấy Tản Quan cho kịp, kéo binh Ngụy đến cứu ứng thì hỏng.

Hai tướng kéo quân ra đi. Khi đến Tản Quan, tướng giữ ải thất kinh bỏ chạy.

Hai Người vừa vào thành thì Trương Hấp kéo binh tới. Hai tướng bèn truyền giữ chặt cửa thành.

Trương Hấp vội trở lui báo cho Quách Hoài hay.

Khổng Minh kéo đại binh đến Kỳ Sơn. Liên nói với các tướng sĩ :

- Ta xem Âm Bình và Võ Đô hai quận này liên tiếp với Hớn Trung, nếu lấy được thì có thể chia xẻ được lực lượng Ngụy.

Khương Duy thưa :

- Tôi xin đi lấy hai nơi đó.

Vương Bình cũng xin đi.

Khổng Minh bèn khiến Khương Duy đến lấy Võ Đô, Vương Bình lấy Âm Bình. Trong khi đó, Trương Hấp về báo cho Quách Hoài và Tôn Lễ.

Hoài nói :

- Khổng Minh chắc đến chiếm đất Ung và đất Mi.

Bèn khiến Trương Hấp giữ Trường An, Tôn Lễ giữ Ung Thành, còn mình qua Uy Thành bảo thủ. Ngụy chúa đang lâm triều thì quan cận thần lâu :

- Trần Thương đã mất , Hích Chiêu đã chết, Khổng Minh ra Kỳ Sơn, và Tản Quan cũng bị binh Thục đoạt rồi. .

Tào Tuấn thất kinh chưa biết liệu thế nào, lại có tin báo bên Đông Ngô. Tôn Quyền đã xưng đế, lại sai Lục Tốn chuẩn bị đánh Ngụy.

Tào Tuấn thỉnh Tư Mã Ý hỏi kế .

Ý tâu :

- Đông Ngô tuy thế nhưng không lo vì Tốn chưa dám khởi binh. Bây giờ điều đáng lo là Thục.

Tào Tuấn nói :

- Vậy ta phong cho khanh làm đại Đô Đốc thay Tào Chơn đang lâm bệnh, để ngăn binh Thục.

Nói đoạn lấy ấn thọ của Tào Chơn trao cho Tư Mã Ý.

Ý tuân lệnh kéo binh ra đi.

LỜI BÌNH:

- Trong binh pháp có dạy phép lui binh và tiến binh rất kì ảo. Giữ kín không cho địch biết mình tiến đánh ắt địch không kịp đề phòng để đề kháng. Khi lui binh không cho địch biết thì địch không truy kích được, tránh khỏi tổn hại. Thói thường, cứ thắng trận thì tiến thêm lên, hoặc ít ra cũng chẳng lùi. Ai thua trận ắt lui binh. Đó là điều mọi người thường biết. Nhưng khi thắng một trận lại rút lui ngay... thật là kì ảo, khó mà hiểu nổi. Chúng ta thán phục tài dụng binh của Võ hươg Hầu vô cùng. Trong ba nước: Ngô, Thục, Ngụy, chỉ có Ngô là xưng đế sau cùng. Đó chẳng qua vì tình thế mà Đông Ngô phải chịu sự chậm trễ như vậy. Khi Tào Tháo còn sống, Tôn Quyền sợ Tào Tháo mượn danh thiên tử nhà Hán để đánh Ngô nên chẳng dám xưng đế. Lúc tào Phi xưng đế rồi, theo lẽ, Tôn Quyền cũng có thể xưng đế, song vì sợ Thục. Thục vừa đánh mình đó, nếu xưng đế, Thục càng căm tức và có thể đem binh tiến đánh lần nữa. Nếu Thục đánh Ngô thì Ngô chỉ còn cách cầu viện ở Ngụy, mà còn ra mặt chống đối Ngụy nữa. Cho nên tôn QUYên chờ lúc Ngụy, Thục căm hờn nhau, đánh nhau và kết liên được Thục mới lên ngôi thiên tử. Tôn Quyền chẳng không ngoan lắm sao?

- Ngụy tiến đế hiệu, Ngô cũng bắt chước tiến đế hiệu. Như vậy Ngụy, Ngô đều là giặc đối với nhà Hán. Thế mà Khổng Minh chỉ đánh Ngụy không phạt Ngô, mà còn sai

sứ sang mừng nũa! Té ra Khổng Minh dẫu giặc sao? Một cách đơn giản hơn, ta có thể nói là Phục Hậ, Hiến Đế bị giết chẳng phải lỗi ở Ngô mà là do Ngụy. Vì vậy mà Khổng Minh đánh Ngụy trước, còn Ngô thì chậm rãi chẳng muộn gì. Khổng Minh hoà với Ngô là để cùng đánh Ngụy. Sau khi diệt Ngụy xong sẽ đánh Ngô.

© [HQD](#)